

Edebiyat Defteri

asi şair -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
29 Ocak 2021 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

serseri

Yağmur şiddetini artırmıştı.

Yerinden hiç kalkmak istemediği halde, sıkıntılı sesler çıkararak kalktı yerinden, aralık kalmış olan pencereyi sıkıca kapadı. Oda bir anda sessizliğe gömüldü. Aşağıda caddedeki yoğun trafik ve bitimsiz korna seslerini anında engellemişti kapalı pencere.

Perdeyi araladı. Süzülen yağmur damlacıklarının arasından dışarıyı görmeye zorladı kendini. Nefesi buğu oldu camda. Üşendi buğuyu silmeye. Yılğın adımlarla masasına geri döndü.

Yağmur şiddetini artırmıştı.

Yalnızlık, şiddetini artırmıştı.

Şermin gideli tam üç ay olmuştu. Alışmamıştı hala. Hala evde onun kokusunu duyar gibi oluyordu. Şermin'in ters dönmüş ve salonun ortasında çıkardığı terliğine bile dokunamamıştı. Kafasının bıraktığı çukur, duruyordu hala yastığında. Onun izlerini silmeye niyeti yoktu. Ama iyiden iyiye ağır gelmeye başlamıştı Şermin'sizlik. Bitirmeye çalıştığı romanına bile yoğunlaşamıyordu O'nu düşünmekten. Üç aydır tek bir satır yazabilmişti daha. Oysa ayrılıkların, edebiyatı beslediği söylenirdi hep. Yalan mıydı? Bilmiyordu ve şimdi düşünmek istemiyordu bunları.

Kalktı. Banyoya gitti. Duş almalı ve hayata karışmalıydı.

Giyindi.

Saçını sakalını taradı aynanın buğusunda.

Mutfağa gitti.

Buzdolabını açınca, bir sürü hatıra da aynı anda gözlerine üşüştü.

Ağlamamak için direndi ama boşuna. Diz çöktü yere. Her şey üstüne geliyordu sanki.

Perdeler asılacak demişti bir gün Şermin. Makineden çıkartmış, elinde sepet, gözlerinin içine tatlı tatlı bakıyor, elma şekeri alması için yalvaran çocuk sevimliliğiyle, başını hafifçe yana yatırıp, iri zeytin gözlerini kırıştıtarak gülümsüyordu. Oysa hafta sonu rehaveti içindeydi. Büyük eziyetti perde asmak. Ama Şermin'in o güzel yüzünü gördüğünde, geri çevirebilir miydi bu isteği? Yine de biraz daha yalvartmak için ses çıkarmadı. Televizyona bakmaya devam etti.

Şermin; eğer perdeleri asarsa, buzdolabında onu harika bir sürprizin beklediğinden dem vurunca, yerinden ok gibi fırlayıp, on dakika içinde bütün perdeleri asmıştı.

Hüngür hüngür ağlıyordu buzdolabının önünde. Elinden elma şekeri zorla alınan bir çocuk gibi, sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Ayağa güçlkle kalkabildi. Buzdolabındaki tencereye elini uzatıp kapağını kaldırdı. Yaprak sarmaları, yani artık bozulmuş olan yaprak sarmaları, yani üç aydır buzdolabının kapağını hiç açmadığı, yani doğru düzgün yemek yemediği, yani meyhanelerde sadece meyhane pilavı yediği için artık bozulmuş olan yaprak sarmaları...

Hızla kapıyı çarpıp, merdivenleri koşar adım indi. Kendini sokağın çılgın ve vurdumduymaz ritüeline bıraktı. Unutmak için elinden gelenin fazlasını yapmalıydı. Ama birden vazgeçti koşar adım yürümekten. Adımları sakinleşti, yürüyüşü yavaşladı ve durdu. Bir sigara yaktı, derin derin içine çekti. Özlemişti sigarayı. Üst üste öldürücü nefesler aldı sigaradan.

Geri döndü eve.

Romanına odaklanmalıydı. Buzdolabını temizlemeli, evi süpürmeli, kediyi beslemeli, kirlileri makineye atmalıydı.

Yağmur dinmişti.

Pencerenin önüne geldi. Perdeyi aralayıp, dışarıya bakmaya başladı.

Dışarıda, buğudan kaçan gün ışığı, kendini geceye sunmuştu.

tutsak

Madam Angelika'nın mutfağından yayılan patates ve biber kızartmasının ağır kokusu, burun deliklerinden içeri hücum etti. Öksürerek kalktı yataktan. Biraz daha uyumak istediği halde, Madam'ın tüm yemek kokularının her gün ve neredeyse her saat saldırısına uğradığı için, yatmanın anlamsız olduğunun ve bir an önce ayaklanıp, çarşıya inmesi gerektiğinin sonucuna vardı.

Yine de açtı camı ve yukarıya doğru:

- "Aman bre madam. Yine boğdun beni. Aspiratör denen bir şey var hanımefendiciğim. Artık şu kızartma yağını da değiştirsen diyorum!" diye bağırdı.

Duş aldı, giyindi ivedilikle. Ocağa çaydanlığı yerleştirip altını açtı. Ekmek doğradı. Buzdolabından zeytin ve peynir kaselerini çıkartıp masaya koydu. Su kaynamaya başlamıştı bile. Çayı demledi. Ocağın öbür gözüne tavayı yerleştirdi. Biraz sıvı yağ döküp, yağın kızmasını bekledi. Tavaya bakıyor gibi ayakta duruyordu ama tavaya bakmıyordu. Düşüncelere dalmıştı. Silkelendi hemen. Yağ kızmıştı. Dolaptan bir yumurta çıkartıp tavaya kırdı. Kapı çaldı. Koştu açtı kapıyı. Madam Angelika, üzerinde sabahlığıyla gülümseyerek karşısında duruyordu.

- "Niye bağıryorsun sabah sabah Cezmika. Bak sana kızartma getirdim. Kahvaltına yetiştirdim mi cancağızım?"

Cezmi pek oralı olmamıştı. Sırtını dönüp sinirli adımlarla mutfağa seğirtti. Madam da arkasından telaşlı adımlarla yürüdü.

- "Oğlucuğum niye sinirlendin. Kokudan mı rahatsız oldun? Aspiratör alacak param yok. Ne yapabilirim? Neyse birazdan Kostas yemeğe gelecek. Gideyim ben. Sana afiyetler olsun."

Çıktı gitti. Üzmüştü kadını. Şermin gittiğinden beri hep sinirliydi böyle. Gerekli gereksiz çatışıyordu insanlarla. Bu huyundan nefret ediyordu.

Yumurtayı aldı ocaktan. Masaya geçti, ama hiçbir şey yiyemedi. Gözü kızartmada, öylece kalakaldı. Kızdı kendine. Bazen insanları gereksiz ve ölçüsüzce kırabiliyordu ve bu huyundan da nefret ediyordu.

İç çekerek ayağa kalktı. Çarşıya inmekten vazgeçti. Romanının başına geçti. Hala bitirememişti.

(Yalnızlık, serçe boyu yol almaksa gönülsüz, nereye göçer kuşlar? Kuşların çizdiği sınırlar, aşkın sınırları mı , ülke sınırları mıdır? Hangisi daha iyidir? Biteviye bir melodi, drama dönüşünce başlar çılgın valsleri yaprakların. Güz gelmiştir ve yeni bir sevdaya açılacak yelkenler, çoktan yırtılmıştır.)

Kalktı, pencerenin yanına gitti. Bir sigara yaktı. Yağmur başlamıştı. Yağmurun amansız bestesi, camlara resmini çiziyordu ve Madam Angelika'nın içli içli ağlayışları, sigara dumanını titretiyordu.

Yağmur şiddetini artırmıştı.

Damlalara boyun eğen yapraklar, asfaltın kollarında tüm renklerini öldürüyordu.

Ali K. Tanyıldız

kasım 2020